

Hr. N. Neergaard ved Finanslovens første Behandling udtalte, at han antog, at Krone-  
stigningen finansielt set vilde være til Skade  
for Statens Driftsbalance. Jeg paa min Side  
udtalte, at jeg antog, at Kronens Stigning  
vilde blive til Gavn. Skal de foreliggende  
Tal paa Finansloven, som den er vedtaget af  
Folketinget, lægges til Grund, ligger Sand-  
heden, som man vist plejer at sige, saa nogen-  
lunde midt imellem, idet Tallene hverken  
viser en nævneværdig økonomisk Forbed-  
ring eller en nævneværdig økonomisk For-  
værrelse. Gaar man Tallene igennem,  
maa man vel sige, at de viser en Tend-  
ens i Retning af Forbedring, idet vel Over-  
skuddet paa Finansloven er formindsket  
med et Par Millioner Kroner, men der til  
Gengæld som Følge af Pristallets Fald  
allerede har fundet Takstreduktioner Sted,  
der, naar man tager Telegraf- og Post-  
væsenet under eet, vil give Erhvervslivet  
saa nogenlunde 5 Mill. Kr. Tager man Hensyn  
til det, skulde Resultatet blive, at Fi-  
nanslovsforslaget viser en økonomisk For-  
bedring paa 3 Mill. Kr. Men som enhver  
kan begribe, vil disse 3 Mill. Kr., selv om  
de vil vise sig at være der, afgjort ikke  
kunne danne Udgangspunkt for en virkelig  
Skattenedsættelse.

Spørgsmaalet bliver saa, hvor megen  
Vægt man kan lægge paa Finanslovens Tal,  
og dér maa jeg sige som min Mening nogen-  
lunde det samme, som man i Virkeligheden  
kunde sige om Finansloven under Krigs-  
perioden — dog den Gang naturligvis i endnu  
højere Grad — nemlig at man faktisk ikke  
kunde lægge alt for megen Vægt paa disse  
Tal, idet ingen vilde kunne vide, hvorledes de  
virkelige Tal vilde blive. Noget tilsvarende  
mener jeg, man kan have Lov til at sige  
om Finanslovens Tal, saaledes som de nu er.  
Man vil jo vide fra Finanslovbehandlingen,  
at Ministeriet, for saa vidt det har drejet  
sig om ikke lovbundne Bevillinger, gene-  
relt, i hvert Fald saa nogenlunde, har gen-  
nemført en Besparelse af 10 pCt. Nu kunde  
man spørge sig selv, om da denne 10 pCt.s  
Besparelse er Udtryk for, at Bevillingerne,  
hvis man ikke havde indført Besparelserne  
paa Finansloven, vilde være blevet saa  
meget større. Derpaa maa Svaret blive, at  
i mange Tilfælde har Ændringerne ingen  
reel Betydning, idet de angaar Besparelser,  
som vilde være kommet af sig selv, fordi man  
altsaa nu en Gang kan købe mere for Kro-  
nen efter den Værdi, den har nu, end den  
Gang Finanslovsforslaget fremlagdes. Alt-  
saa, disse Nedsættelser eller i hvert Fald en  
hel Del af dem er for saa vidt kun regnskabs-  
mæssige. Selvfølgelig er der ogsaa en Del Be-

sparelser, som ikke vilde være kommet uden  
Ændringer, idet de betyder Tilskud til mange  
forskellige Ting. Disse Tilskud har man altsaa  
ud fra en efter mit Skøn rigtig Betragtning  
ment at kunne nedsætte med 10 pCt. Men  
Spørgsmaalet bliver da, som sagt: Kan det  
antages, at Finansloven, saaledes som den  
foreligger, giver et Billede, der er mørkere  
eller lysere, end det, vi til sin Tid kan for-  
vente at se gennem Tallene paa Statsregn-  
skabet for 1926—27? Dette er det store  
Spørgsmaal. Det er et Spørgsmaal, som  
ingen kan besvare. Naar Spørgsmaalet  
saaledes ikke kan besvares, er det altsaa min  
talmæssige Begrundelse, om jeg saa kan  
kalde det, at en Forespørgsel af den Art som  
den, der i Dag er stillet, rettelig burde have  
været udsat maaske endda en ret rum Tid,  
indtil man saa nogenlunde paa Grundlag  
af, hvad der vil ske i Løbet af Finansaaaret,  
kunde have dannet sig et Skøn over, hvor-  
ledes Stillingen finansielt set vilde blive.

Det alt afgørende med Hensyn til,  
hvorvidt Finansloven vil holde, er sikkert  
Indtægtsparagrafferne, og da i ganske særlig  
Grad Skatteparagraffen, altsaa § 5. Vil den  
give det, som er forudsat, eller vil den give  
mere, eventuelt mindre? Dette er det alt  
afgørende Spørgsmaal med Hensyn til, om  
det Statsregnskab, som til sin Tid vil  
komme, vil vise Tal, som kunde beret-  
tige til en Skattenedsættelse. Der er  
som bekendt to Hovedgrupper af Skat-  
ter, de direkte og de indirekte. Med  
Hensyn til de direkte Skatter mener jeg  
ikke, der kan være nogen overdreven Tvivl  
om, hvad de vil give; jeg maa antage, at  
Administrationen har været i Stand til at  
skaffe sig Oplysning om, hvorledes Ind-  
tægtsforholdene har ligget i 1925, saaledes  
at man nogenlunde kan gaa ud fra, at de  
Tal, der viser Indtægten af den direkte Skat,  
er rigtige. Den anden Gruppe af Skatter er  
de indirekte. Der kommer da det meget  
store Spørgsmaal til at spille ind, som er  
omtalt af alle Ordførerne, tror jeg at turde  
sige, nemlig: Hvorledes vil Erhvervsforhol-  
dene komme til at ligge i det Aar, vi gaar i  
Møde? Og her tror jeg bestemt at turde sige,  
at hvis man kunde skaffe Sikkerhed for, at  
Erhvervsforholdene bliver noget bedre, end  
de er nu, vilde man derved i allerhøjeste  
Grad forøge Sandsynligheden, ja, jeg viger  
ikke tilbage for at sige næsten have skabt  
Sikkerhed for, at der i saa Fald vilde blive  
et ikke helt ringe Millionbeløb, som da kunde  
anvendes til Skattenedsættelser. Jeg maa  
derfor mene, at naar man i Dagsordenen fra  
konservativ Side — i Forbindelse med det,  
der er ønsket fra Partiet Venstres Side —